

Ant plastikinės kėdės stotyje sėdinti Nelė trūkteli krepšį arčiau ir aštuoniasdešimt devintą kartą pažvelgia į laikrodį ant sienos. Paskui jos žvilgsnį patraukia į šonus prasiskyrusios durys. Į išvykimo salę įžengia dar viena šeima, aiškiai išsiruošusi į disneilendą: vežimėlis, klykiantys vaikai ir per ilgai bluosto nesudėję tėvai.

Pastarąjį pusvalandį Nelės širdis neramiai daužosi, krūtinę užgulęs šleikštulys.

— Jis ateis. Ateis. Dar spės, — sumurma panosėje mergina.

— Po dešimties minučių traukinys į Paryžių numeris 9051 išvyksta iš antrojo perono. Keleivius prašome eiti į peroną. Nepamirškite pasiimti багаžo.

Nelė kramto lūpas, dar kartą parašo trumpąją žinutę. Jau penktą.

Kur tu? Traukinys tuoj išvažiuos!

Išvažiavusi iš namų jau nusiuntė savo vaikinui dvi žinutes, primindama, kad jie susitinka stotyje. Nesulaukda-

ma atsakymo Nelė ramino save, kad žinutės neatėjo, nes ji važiavo metro traukiniu. Arba jis. Tada nusiunčia trečią žinutę, ketvirtą. Bestovint salėje Nelės rankoje suvirpa telefonas ir jai bemaž pakerta kelius iš palengvėjimo.

Persiprašau, mažule. Užtrukau darbe. Nespėsiu.

Tarsi jie būtų susitarę susitikti išlenkti po taurelę. Negalėdama patikėti savo akimis Nelė spokso į telefoną.

Nespėsi į šitą traukinį? Man palaukti?

Po kelių sekundžių atskrieja atsakymas:

Ne, važiuok. Bandysiu spėti į kitą.

Nelė per daug sukrėsta, kad pyktų. Ji stovi kaip įbesta ir, kol aplinkiniai keliai nuo kėdžių ir velkasi paltus, suspaudinėja:

Tai kur susitiksimė?

Vaikinas neatsako. *Užtrukau darbe*. Banglenčių ir nardymo reikmenų parduotuvės pardavėjas. Dabar lapkritis. Kuo jis taip užsiėmęs?

Nelė įdėmiai apsidairo — gal tai tik pokštas. Gal jis įvirs pro duris su šypsena nuo ausies iki ausies ir prisipažins tik norėjęs ją paerzinti (jam truputį per daug patinka erzinti Nelę). Tada paims už rankos, pakštelės į skruostą vėjyje nužvarbusiomis lūpomis ir pasakys maždaug taip:

„Juk nepatikėjai, kad praleisiu tokią progą, ką? Tavo pirmąją kelionę į Paryžių?“

Stiklinės durys nė nekrusteli.

— Ponia? Jums reikia eiti į peroną, — taria „Eurostar“ kontrolierius ir paima iš Nelės bilietą.

Akimirką ji sudvejoja — *ar jis atvažiuos?* — bet netrukus atsiduria minioje, paskui save tempdama nediduką lagaminą su ratukais. Nelė stabteli ir parašo:

Tada susitikime viešbutyje.

Ji leidžiasi eskalatoriumi, kai milžiniškas traukinys atidunda į stotį.

— Kaip suprasti, nevažiuoji? Viskas seniausiai suplanuota.

Merginos kaip kasmet vyksta į Braitoną. Jau šešerius metus iš eilės pirmąjį lapkričio savaitgalį jos visos — Nelė, Magda, Triša ir Sju — susigrūda į seną Sju geldą arba į Magdos darbinę mašiną ir patraukia į pajūrį. Pabėga nuo kasdienio gyvenimo, išmaino jį į du vakarus, paskandintus alkoholyje bernvakarius švenčiančių vaikinų draugijoje, ir pagirių kamuojamus rytus su karštais pusryčiais nušiuurusiame viešbutuke, pavadintame „Žėrinčios jūros“ užėiga, kurio fasadas sueižėjęs ir išblukęs, o interjeras persisunkęs dešimtmečių senumo alkoholio ir pigaus losjono po skutimosi tvaiku.

Kasmetei kelionei nesutrukdė nė du kūdikiai, vienerios skyrybos ir juostinė pūslelinė (tiesiog pirmąjį vakarą

teko puotauti Magdos viešbučio kambaryje). Nė viena iš merginų nieku gyvu nepraleisdavo šios kelionės.

— Na, Pitas pakvietė mane į Paryžių.

— Pitas vežasi tave į Paryžių? — Magda išsprogino akis, tarsi Nelė būtų pareiškusi, kad mokosi rusų kalbos. — Mūsų pažįstamas *Pitas*?

— Jis negali patikėti, kad nesu ten buvusi.

— Kartą važiauvau į Paryžių su klase. Pasiklydau Luvre, o svečių namuose kažkas įgrūdo mano sportbatį į klozetą.

— Aš glamžiau su prancūziuku, nes jis buvo labai panašus į Holės Beri vaikiną. Vėliau paaiškėjo, kad jis vokietis.

— *Ilgaplaukis* Pitas? *Taviškis* Pitas? Nenoriu būti bjauri, tik maniau, kad jis...

— Mulkis, — atskubėjo į pagalbą Sju.

— Asilas.

— Lopas.

— Aiškiai klydome. Pasirodo, jis vienas iš tų, kurie vežasi Nelę romantiškam savaitgaliui į Paryžių. O tai... ką ir besakyti. Jėga. Gaila tik, kad tą patį ilgąjį savaitgalį, kuris yra *mūsų* savaitgalis.

— Na, kadangi įsigijome bilietus... buvo sunku... — sulemeno Nelė ir mostelėjo, vildamasi, kad draugės nepaklaus, kas pirko bilietus. (Tai buvo vienintelis savaitgalis prieš Kalėdas, kai dar galiojo nuolaida.)

Nelė kelionę suplanavo taip pat kruopščiai, kaip tvarkydavo biuro dokumentus. Internetu surado vietas, kurias verta aplankyti, išnaršė „TripAdvisor“ kelionių tinklalapį, ieškodama geriausių nebrangių viešbučių, visus juos papildomai patikrino „Google“ paieškos sistemoje, o rezultatus surašė į lentelę.

Nelė išsirinko viešbutuką šalia Rivoli gatvės — „švarus, draugiškas personalas, labai romantiška atmosfera“ — ir rezervavo dvivietį verslo klasės numerį dviem paroms. Įsivaizdavo save kartu su Pitu, apsikabinusius prancūziško viešbučio lovoje, žvelgiančius pro langą į Eifelio bokštą, pusryčiams skanaujančius kruasanus su kava kokioje nors kavinukėje, kurioje sėdės susikibę už rankų. Nelės vaizduotė peno sėmėsi iš nuotraukų, nes ji net nenumanė, ką veikti savaitgalį Paryžiuje, išskyrus akivaizdžiausius dalykus.

Dvidešimt šešerių Nelė Saimons nė sykio gyvenime nebuvo išvykusi visam savaitgaliui su vaikinui, išskyrus tą kartą, kai su Endriumi Dinsmoru išsiruošė į kalnus. Endrius pasiūlė pernaktuoti savo „Mini Cooper“, o ryte Nelė pabudo taip sustirusi, kad pusdienį negalėjo pajudinti kaklo.

Nelės motina Lilijana visiems, kas netingėjo klausytis, mėgo pasakoti, kad jos dukra „ne nuotykių mėgėja“. Ji taip pat ne „mėgėja keliauti“, ne ta, „kuri papirktų savo grožiu“, ir retkarčiais, kai manydavo, kad Nelė jos negirdi, ne „nekalta mergaičiukė“.

Tai ir blogiausia augant mažame miestelyje — visi įsivaizduoja žiną, kas tu per paukštis. Nelė buvo protinga mergina. Tylenė. Ta, kuri kruopščiai viską suplanuos, kuriuos galima paprašyti palaistyti gėles, prižiūrėti vaikus. Ir ta, kuri nepabėgs su svetimu vyru.

Ne, mama. Iš tiesų aš ta, pamanė Nelė, atsispausdinusi bilietus ir įkišusi juos į aplanką su svarbia informacija, kuri išvažiuoja savaitgaliui į Paryžių.

Artėjant svarbiajai dienai, Nelė su malonumu lyg tarp kitko užsimindavo apie laukiančią kelionę. „Reikia patikrinti, ar pasas galioja“, — pasakė ji, atsisveikindama su motina po sekmadienio pietų. Nelė įsigijo naujus apati-

nus, nusiskuto kojas, nusilakavo kojų nagus ryškiai raudonai (paprastai rinkdavosi permatomą laką). „Nepamiršk, kad penktadienį išvažiuoju, — priminė kolegoms. — Na, žinot. Į Paryžių.“

— Kaip tau pasisekė, — choru atsiliepė merginos iš buhalterijos skyriaus.

— Man pavydas bambą graužia, — prisipažino Triša, kuri nemėgo Pito per plauką mažiau už visas kitas.

Nelė įsėda į traukinį ir pasideda krepšį, spėliodama, ar labai Trišą graužtų pavydas, jei pamatytų ją dabar: merginą, sėdinčią šalia tuščios vietos, vykstančią į Paryžių ir nė nenumanančią, ar jos vaikinai išvis pasirodys.